

žal. úřad sám uznává, povaha služebního místa systemisovaného, na které byl soudce v den skončení činné služby ustanoven. Byl-li tedy st-l, jak shora dovozeno, ustanoven na služební místo u kraj. soudu v Košicích, a není-li sporno, že byl jmenován do VII. hodn. třídy, že tedy šlo o místo odpovídající hodnotě služebnímu místu systemisovanému pro rady u sborového soudu I. stolice, pak jest nerozhodno, že měl pouze titul okr. soudce a že byl činným jako samosoudce u okr. soudu v sídle sborového soudu I. stolice, protože i za tohoto stavu příslušelo mu ve smyslu § 6 odst. 3 bodu VI vl. nař. č. 96/1930 Sb. určení pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. z funkčního služného podle VI. stupnice.

Jestliže tudíž žal. úřad vycházejí z nesprávného právního názoru odepřel st-li nárok na pensijní základnu od 1. ledna 1925 do 31. prosince 1929 ze soudcovského přídatku pro soudce ustanovené ke sborovému soudu I. stolice podle zák. č. 290/1924 Sb. a na určení pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. z funkčního služného podle VI. stupnice funkčního služného, vytčené v § 6 odst. 3 vl. nař. č. 96/1930 Sb., jest výrok jeho v rozporu se zákonem.

Č. 11.368.

Závodní výbory. — Řízení správní. — Řízení před n s s - e m: I. S námitkou, že byl dán důvod k propuštění zaměstnance bez výpovědi, je rozhodčí komise povinna se věcně vypořádati, třeba že jí nepřislúší judikátní výrok o propuštění zaměstnance bez výpovědi. — II. Proti výroku rozhodčí komise o nároku zaměstnanců podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech není podle § 105 úst. listiny, zák. č. 217/1925 Sb. a § 3 lit. a) zák. o ss stížnost na nss přípustna.

(Nález ze dne 23. června 1934 č. 4017/30.)

Prejudikatura: ad I: Boh. A 7093/28, 7610/28.

Věc: Firma »Akciová továrna na vyrábění umělých hnojiv a lučebnin v K.«, filiálka v Č. (adv. Dr. Ondřej Spurný z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Čes. Budějovicích (za zúč. záv. výbor chemické továrny Č. adv. Dr. Theodor Šmeral z Prahy) o nárok podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech.

Výrok: Stížnost se jednak zamítá pro bezdůvodnost, jednak se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Nař. nálezem z 26. června 1928 vyhověla rozhodčí komise podle zák. o závodních výborech v Čes. Budějovicích námitkám závodního výboru proti propuštění dělníků Jana V. a Aloise Z. v podniku stěžující si firmy přes 3 léta nepřetržitě zaměstnaných a uznala, že propuštění ono je se zřetelem na stáří těchto dělníků, dobu jejich zaměstnání v podniku a majetkové i rodinné poměry jejich nespravedlivou příkrostiti, jež není odůvodněna ani jejich chováním ani poměry v závodu, a že správa závodu jest povinna přijmouti oba uvedené dělníky zpět do práce za dřívějších pracovních podmínek.

Námitky dnešní st-lky, že jde o propuštění z důvodu § 82 živn. řádu, vylučujícího ochranu zaměstnanců podle § 3 lit. g) zák. o závodních vý-

borech zamítla rozhodčí komise proto, že uvedení dělníci nedali st-lce svým chováním důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu, a že ani kdyby byl zde takový pokles, nemohla by st-lka na základě něho dělníky podle § 82 živn. řádu z práce propustiti, ježto neučinila tak ihned, jakmile poklesku se dopustili, nýbrž teprve později.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. nález rozhodčí komise je rozhodnutím této komise o námitkách závodního výboru vznesených podle § 3 lit. g) zák. o závodních výborech proti propuštění jednotlivých zaměstnanců v podniku aspoň 3 roky nepřetržitě pracujících. Poněvadž cit. ustanovení výslovně povolává rozhodčí komisi k tomu, aby s konečnou platností o námitkách závodního výboru tohoto obsahu rozhodovala, nemůže stížnost důvodně vytýkati, že rozhodčí komise překročila meze své kompetence.

Stížnost nemůže popírati kompetenci rozhodčí komise ani z té příčiny, že snad šlo o propuštění zaměstnanců bez výpovědi podle § 82 živn. řádu, v kterémžto případě vylučuje § 3 lit. g) zák. o závodních výborech zvláštní ochranu danou zaměstnancům v podniku aspoň 3 roky pracujícím. Neboť jde-li o takový případ, není rozhodčí komise oprávněna rozhodnutí o námitce, že byl dán důvod k propuštění zaměstnance bez výpovědi, odepřiti pro svoji nepřislušnost, nýbrž je povinna s námitkou touto, již se popírá přípustnost poskytnutí ochrany podle § 3 lit. g) cit. zák., pro svůj účel věcně se vypořádati, třeba že judikátní výrok o propuštění zaměstnance bez výpovědi jí nepřilučí (srov. Boh. A 7093/28 a 7610/28 a j.). Pokud tedy stížnost vytýká, že rozhodčí komise nebyla příslušna k rozhodování podle § 3 lit. g) zák. o závodních výborech, poněvadž šlo o propuštění zaměstnanců podle § 82 živn. řádu, musil nss takto formulovanou námitku její zamítnouti jako bezdůvodnou.

Další námitky stížnosti berou nález rozhodčí komise v odpor jednak pro vadné řízení jednak pro nezákonnost ve věci samé. Nss nemohl o těchto námitkách stížnosti věcně rozhodovati a musil je odmítnouti jako nepřípustné, neboť podle konstantní judikatury je výrok rozhodčí komise o nároku jednotlivých zaměstnanců podle § 3 lit. g) zák. o závodních výborech rozhodnutím úřadu správního o nárocích práva soukromého, proti němuž možno podle ustanovení § 105 ústavní listiny resp. podle zák. z 15. října 1925 č. 217 Sb. dovolati se nápravy pořadem práva, a je tudíž jakékoliv věcné rozhodování nss vyloučeno podle § 3 lit. a) zák. o ss.

Č. 11.369.

Z á v o d n í v ý b o r y: Rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech není příslušna rozhodovati individuální spory vzniklé mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem z pracovního poměru.

(Nález ze dne 23. června 1934 č. 9134/31.)

V ě c: Kreiskonsum- und Spargenossenschaft »Vorwärts«, zaps. spol. s r. o. ve St. (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech ve Stříbře (za zúč. Kat. L. adv. Dr. Kurt Weil z Prahy) o propuštění zřízenkyně.